

JAARVERSLAG 2005

Het jaarverslag is voor een griffier de nachtmerrie van rond de jaarwisseling, een bron van verstoorde nachten en toenemende drang naar zelfvernietiging. Dit jaar heeft het echt niet veel gescheeld - of is het nu gescholen ? - dat jullie mij de laatste eer mochten bewijzen met een ruiker gladiolen.

Tenslotte heb ik toch finaal de knoop maar doorgehakt en heb met goeie moed mijn jaarverslag weer aangepakt. Ziehier het resultaat van eindeloos praktizieren, wat wij in 2005 zo allemaal konden realiseren.

1. 18 jan.

Erik Wille - Karel Waerie

Het jaarlijks nieuwjaarsfeest van januari gaat niet door, we waren 't beu - en in de plaats komt ene Erik Wille uit de Knesselaarse banlieue.

Hij brengt liedjes van Karel Waerie, geëngageerde zanger uit Gent, een beetje zoals Walter De Buck, alleen is Erik iets meer bekend.

In zijn repertoire hekelt Waerie Roomse papen, franskiljons en bourgeoisie, ze hielden de werkman dom, lachten om zijn taal en persten hem uit in de industrie. Erik laat Karelkje zelf zijn sociaal bewogen verhaal als marionet vertellen, terwijl hij tussendoor zijn liederen laat klinken als honderd blaaskapellen...

Ten bewijze van zijn pure menselijkheid besluit hij dan de avond met de 'vetjes', dat zijn liedjes waarin Karelkje het niet zo nauw nam en dus niet zo netjes. Over meisjes en pastoors die in de biechtstoel dubbelzinnig converseren, over portemonneetjes vullen en een kaars doen branden in een jonge lanteren

2. Febr./maart

Martino

In februari wordt de toneelmachine weer op gang gebracht, de motor krijgt een smeerbeurt en draait op volle kracht, als onze leden eensgezind de mouwen op gaan stropen, zodat "Martino" van Arne Sierens van een leien dak kan lopen.

We zien hoe de vertoning uitgroeit tot een waarlijk feest, zowel voor het publiek als voor de spelers, om het meest. De voldoening is enorm als we iedereen zien genieten, en de trubbels van de voorbereiding in het niets verschieten...

Herinner u : Patricia en Alex, die de Martino exploiteren
de kok Benito, die zijn lusten bot laat vieren
Willy van de taxi die er Raymonds komt consumeren
en Gaetan die er Evelyn probeert te versieren...

22 maart - Verkiezingen

Nog in maart roepen we alle leden naar De Swaene om te stemmen, omdat onze Deken geen Deken meer wil zijn, gedverdemme. Walter houdt het voor bekeken na 40 jaren nummer één in het bestuur, waarbij hij onze gilde leidde vol hartstocht en met vuur.

We maken er komaf mee, nog rapper dan bij 't kiezen van een paus in één enkele ronde is Renaat verkozen en daarmee is ze af, de kous. Een witte rookpluim hebben we niet vandoen om te roepen : habemus papam Renaat is nieuwe Deken en Walter Eredeken, voor eeuwig in memoriam

Meteen daarna moeten we nog zorgen voor vervanging in de Eed, Robert Van Heers wordt elfde man en maakt de raad opnieuw compleet. Verder worden nog 2 leden als volwaardig lid van de Kamer voorgesteld : Steven Cockheyt en Stefaan Bulcke krijgen de medaille opgespeld.

(Eigenlijk werd het kenteken aan hun nek gehangen, maar met dat rijm wist ik niet wat aangevangen...)

12 april - Urbain Vermeulen

Eindelijk wordt het dan april en er hangt lente in de lucht, niet zo voor Urbain Vermeulen, want hij slaakt een diepe zucht en voorspelt een Europese winter als wij de Turken accepteren en ze in onze Europese welvaartstaten laten integreren.

Ottomanen, zo vertelt hij, zijn zonder meer boosaardige islamieten, die de islam willen importeren, ze zijn nog fanatieker dan de jezuieten. Al heb ik daar mijn bedenkingen bij : wanneer ik bij de Turk ga eten - hetzij een meze of een lamskoteletje - heeft mij dat nog nooit gespeten.

Misschien moest ik Urbain eens inviteren bij de Turk, waarbij ik dan een lekkere fles uit Anatolië ontkurk. En mogelijk zou hij na 't lebberen aan de wijn zich realiseren dat enige Turk zijn messen slijpt om etenswaar te consumeren.

Wat moet ik in dit jaarverslag nu weer over de kroegentocht vertellen ?
Moet ik, voor de 13de keer nu al, u weer met datzelfde verhaaltje kwellen ?
Over de goede organisatie, hoe leuk het was, al dat volk en toffe muzikanten...
Ik hoop dat u kunt begrijpen dat ik opzie tegen dat nutteloze parlesanten.

Het enige waar ik het even wil over hebben, en dat is niet meteen een lofzang,
is over de houding van sommige leden, vooral dan van de mannen aan de ingang.
Al jaren is dit gaande en het ligt mij zwaar op het hart dat deze heren,
hun taak wat nauwgezet ter harte nemen en daarmee de vrouwen ambeteren.

Net als voorgaande jaren is mij ook de laatste kroegentocht opgevallen
dat zij onbeschroomd hun blikken op de vrouwelijke boezems laten vallen.
en dat onder het voorwendsel dat zij de badges moeten controleren.
Al treft hier ook de dames schuld die te nadrukkelijk hun koopwaar etaleren.

Toch wil ik even de loftrumpet steken over die vele helpende handen
van alle bereidwilige leden die badges deelden en de entrees bemanden.
Voor hen is dit gedicht, liefdevol tot hen gericht...

Ode aan de Deurwacht

Zij staan of zitten in 't portaal en drinken, glas in d' hand,
hun ogen draaien keer op keer naar wie er komt of gaat.
Ze surveilleren, waken, geconcentreerd op enig kwaaië klant,
geen één passeert er zonder badge. De deurwacht is paraat !

Ze handelen met allure en bravoure, maar tegelijk charmant,
en toveren, als 't moet, een brede glimlach op 't gelaat.
Zelfs bij de hardste klanken, geen één die knarsetandt.
Hun wilskracht is verbluffend. De deurwacht blijft paraat !

In tochtige vestibules en ongeacht de weerstoestand,
zij tarten d'elementen, hoezeer het hun gezondheid schaadt.
Het risico te worden platgedrukt of zelfs te worden aangerand,
hun post verlaten doen ze niet. De deurwacht blijft paraat !

6. 14 juni

Avondwandeling

Twintig juni schijnt de zon, we gaan 's avonds de natuur verkennen,
en trekken naar Wingene om er de Gulke Putten te leren kennen.
Onder begeleiding van twee Natuurpunt-gidsen van de alternatieve soort
lopen we als rasechte naturalisten - zij het fatsoenlijk gekleed zoals het hoort -

doorheen een ongekunstelde biotoop en onder menige werkeloze zendmast,
een brok geoxideerde industriële archeologie die daar niet helemaal in past.
Maar voor de microwereld die er huist, moet dit een paradijs zijn,
omdat het ongestoord kan vegeteren in dit oude staatsdomein.

Beestjes, plantjes, klein en groot...
Ware Gezelle niet al dood,
hij zou er een sonnet van maken
en in de putten puiten laten kwaken.

Op de Vlaamse Feestdag van 11 juli gaan we Brusselen met de bus maar op een maandag blijkt dit niet zo evident, het wordt een hele klus om een geschikt adres te vinden waar ze ons binnen willen laten alleen in 't Federale Parlement ziet men in ons verzoek geen gaten.

We worden er trouwens goed ontvangen op de koffie met een koek erbij, kijken naar een leuke film en worden rondgeleid in dit huis der mooisprekerij. Van onze volksrepresentanten is er geen één van ver of nabij te ontwaren, in dit Paleis der Naties lijken ze op de 11 de juli wel van pijkenas te gebaren.

Na 't bezoek is't de hoogste tijd om het middageten te gebruiken en zo zien we iedereen in 't één of ander etablissement binnenstuiken. In gezwinde pas gaat het daarna richting Elsene, Ixelles voor de Brusselèers naar 't Elzenhof, een Vlaams gemeenschapshuis, op rendez-vous met 2 experts.

Ze wijden ons in over Matonge, de Congolese wijk, met een videopresentatie en zeulen ons dan door de tropische hitte mee voor een daadwerkelijke confrontatie. Voor sommige van onze leden is deze kennismaking met de buurt een ware revelatie nooit eerder zagen ze de zwarte medemens van zo nabij, in zo een dichte populatie.

Voor anderen dan weer is 't een gelegenheid om zich te profileren. Als een Stanley of een Livingstone in spe gaan ze ervan profiteren om de boetiekjes af te schuimen met allemaal exotische producten en komen triomfantelijk met trossen bananen buiten alsof ze die zelf plukten.

Terug in de beschaafde stad, rest enkel nog de doorstane emoties door te spoelen en daarna op de bus, op weg naar 't Biezenhof, te dromen van die zwarte smoelen.

(Denk nu niet dat ik door mijn oneerbiedig taalgebruik, het Vlaams Belang wil propageren, Ik wou enkel even testen hoeveel mensen hier het zouden wagen te applaudisseren... Zodoende dat we in deze Kamer weten waar we staan en we die ondeugende rakkers beter kunnen gadeslaan)

De lange dag eindigt tenslotte met een barbecue en een hoop impressies om over na te praten, Wat mij betreft : als ik een zwarte in Matonge was, zou ik die witte pottenkijkers niet binnenlaten

8. 13 sept.

Rik Torfs

Na de vakantie krijgen we in september een BV over de vloer :
Rik Torfs, professor kerkelijk recht en een sympathieke broer.
Zijn gezicht is op de televisie bijna niet weg te branden,
een geziene gast die een mening heeft over kwesties allerhande.

In 't Kleitenhof komt hij het fenomeen 'Opus Dei' explicueren,
een religieuze club die zich van gewone katholieken wil distanciëren
door opvallende devotie, een tikje masochisme en totale abstinentie.
dit allemaal zoals beschreven in Het Werk van een Spaanse eminentie.

José Maria Escriv(b)a de Balaguer schreef in 999 artikelen
hoe zijn volgelingen in de hemel kwamen zonder perikelen
door zichzelf af en toe eens met een zweepje te tiekelen
en zich zo weinig mogelijk te vergrijpen aan hun eigen testikelen.

Waarschijnlijk denkt u dat 'tiekelen' niet in 't woordenboek zal staan,
dan moet u het 'Groot Dyslectisch Lexicon' maar eens openslaan !
Woorden als 'snorkelen' schrijft men daar 'kronselen'
en rijmen met onbestaande woorden, dat is 'bronselen'...

9. 11 okt.

Edwin Van Fraechem - Een rechter...

In oktober sturen ze ons een echte assisenrechter op ons dak,
hij is weliswaar een ex- maar was toch edel-achtbaar in zijn vak.
Over justitie heeft Edwin Van Fraechem ietwat aparte ideeën
en vandaar natuurlijk beslist hij op een goede dag : Auf wiedersehen !

De man ontving de Wabliefprijs voor duidelijke taal en denken
en vindt dat ook justitie meer aandacht aan de taal moet schenken.
Een crimineel die wordt rechtgesproken in een raadselachtig vakjargon
begrijpt niet eens of hij wordt veroordeeld tot de kogel of het kanon.

Het ideaal van deze rechter is een volks en open justitieel instantie
die geen onderscheid maakt tussen mensen mét of zonder financie.
Ik vrees voor Edwin maar één ding,: dat hij niet lang genoeg zal leven
want het motto van justitie luidt : 'Haast u langzaam'
in gouden letters met de hand geschreven...

10. 8 nov.

Lieven De Handschutter - Sinterklaas

Met sinterklaas in het vooruitzicht komt in november een expert vertellen hoe dat zit met de goedheilige man die ieder jaar zijn pakjes komt bestellen. Lieven De Handschutter, voorzitter van het Sint-Nicolaasgenootschap in Sint-Niklaas, geeft tekst en uitleg hoe het komt dat wij hier opgescheept zitten met die oude baas.

Zijn verhaal is onwaarschijnlijk en met het gezond verstand haast niet te vatten : het gaat over een Turk die via Spanje naar ons land komt - niet om te jatten - maar om cadeautjes uit te delen, dan nog vergezeld van een zwarte assistent. Daar bovenop laten wij die zo maar door de straten lopen, zonder te zijn ingeënt.

Mijns inziens vormen die twee dus ook een groot gevaar voor de volksgezondheid daar ze vaak flaneren op het dak, waar menig vogeltje zijn poepje heeft gespreid. Iets later komen ze bij niets vermoedende kinderen over de vloer zonder hun voeten zelfs te vegen... en hop : de vogelgriep ligt op de loer.

Nee, geen woord geloof ik van wat die man hier kwam vertellen. Stel dat bij u een Turk samen met een zwarte aan kwam bellen, met de smoes dat ze presentjes hadden meegebracht, 'k zou eens uw reactie willen zien, mijn gedacht...

11. 3 dec.

50-jaar-feest

Ons werkjaar proberen we in schoonheid te beëindigen met een feestzitting, want in 2005 worden we als Rederijkers een 50-jarige vereniging. We vragen het Duo Roosenmeyers and Friends om Klezmermuziek te spelen en vragen aan Gab om voor de gelegenheid een Rederijker te penselen.

We nodigen de Princen uit, één om uit te zwaaien en één om te benoemen maar geenéén van beide heeft de tijd, noch goesting in een ruiker bloemen. Onze Dekens zijn er gelukkig allebei, zowel de nieuwe als de ouwe dat zijn tenminste mannen waar ge een vereniging op kunt bouwen...

De Walter is nu Eredeken van de Kamer tot zijn laatste snik. Of Renaat het als Deken zo lang zal trekken, wie ben ik ? Tenslotte hebben we volgende maand verkiezing van de Eed en zo'n stemming zonder kandidaten moet altijd worden uitgezweet.

Al bij al hebben we ons die avond - receptie inbegrepen - best geamuseerd, Misschien hebt u wel spijt dat het klassieke nieuwjaarsfeest werd geannuleerd ? Zelf vind ik niet dat we erom moeten treuren, er was altijd wel iets om over te zeuren : geen hapjes gekregen, te weinig van dit of dat, de wijn was net te zuur, het spuitwater te plat... Kortom, dit jaar viel over dit alles niet te klagen, en zeker over de prijs viel helemaal niet te zagen.

Dat zagen doet mij eraan denken : 't is hoogste tijd ermee te kappen, dit jaarverslag heeft al te lang geduurd, laat ons wat adem happen en er gauw nog een bestellen, want mijn tong is aan 't vervellen...